

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๙

ปฏิบัติเต็มภูมิต่อพ่อแม่ครูจารย์มั่น

(วันนี้ครบรอบท่านอาจารย์มั่นนิพพานตอนตีสองเจ้าค่ะ) ท่านเสียดูเหมือนวันที่ ๑๐ ละมั้ง ตีสอง ๒๓ นาฬิกา (ท่านจะออกจากบ้านภูไปสกลฯ เจ้าค่ะ) เหมือนสดๆ ร้อนๆ นะ พ่อแม่ครูจารย์จากไปนี้สดๆ ร้อนๆ อยู่ตลอดมาสำหรับหัวใจเรา เพราะธาตุขันธ์เป็นสิ่งที่แปรสภาพลงตามธาตุเดิมของเขา แต่จิตนี้เป็นจิตตนิพพานละซี จิตท่านเป็นจิตตนิพพาน นิพพานเที่ยง ท่านสิ้นลมเวลาตีสอง ๒๓ นาฬิกา วันที่ ๑๐ ตกกลางคืน ท่านกนิพพาน ท่านเร่งในคืนนั้นแหละ แหม เร่งเอามาก

เราเองจะว่าอดไม่ได้ก็เหมือนอดไม่ได้ มันตามเคียดแค้นให้ครูบาอาจารย์ทั้งหลายที่ไปดูแลท่าน เราเป็นผู้อยู่ในมุ้งกับท่าน ถูกสับถูกยำด้วยเหตุด้วยผลของท่านที่เป็นธรรมล้วนๆ เอาถึงขนาดที่ว่าไม่ยอมนอน ให้จับท่านนั่งหันหน้าไปสกลฯ แล้วครูบาอาจารย์ทั้งหลายเต็มอยู่ข้างนอก พอออกจากมุ้งปั๊บก็วิ่งหาครูบาอาจารย์ทั้งหลาย องค์นั้นว่าอย่างนั้น องค์นี้ว่าอย่างนี้ เห็นเป็นพระผู้ใหญ่ เราเคารพอาวูโสก็เท่ากับเคารพธรรม แต่ธรรมประเภทที่เราเข้าไปปรึกษาหารือมันไม่ได้ความเป็นธรรมออกมาละซีที่มันโมโหนะ เพราะเราจะตายอยู่แล้วไม่มีเวลาเลย ออกจากมุ้งปั๊บวิ่งหาครูบาอาจารย์ คือได้เรื่องราวอะไรจากท่านก็วิ่งหาครูบาอาจารย์ ท่านบอกให้หันหน้าไปสกลฯ ไม่นอน ท่านว่างั้น ถึงขนาดนั้นละ เข้มขันที่สุดเลย

เมื่อท่านเป็นอย่างนั้นแล้วเราจะไม่เข้มขันในหัวใจเราได้ยังไง วิ่งไปหาครูบาอาจารย์ทั้งหลาย อาจารย์องค์นั้นว่าอย่างนั้น องค์นี้ว่าอย่างนี้ เราโมโหนะ เดียวนี้ยังปั่นขึ้นมาโมโหได้สบาย มันเป็นยังงี้ครูบาอาจารย์เหล่านั้นะ ยังเหลือคำเดียว คือเราจับได้เรื่องของเรที่จะระลึกย้อนหลังไปหาเรื่องของท่าน คือท่านเร่งให้ไปในคืนวันนั้นๆ แม้แต่นั่งก็ให้หันหน้าไปสกลนคร ทุกอย่างตั้งปัญหาทั้งตรงทั้งอ้อม ถ้าหากว่าท่านแยบออกมาสักคำหนึ่ง นี่ผมร้องเอาไว้ละเท่า่นั้น คืนวันนั้นจะแตกเลยทีเดียวนะ เราเองจะเป็นผู้ออก เอาท่านไปในคืนวันนั้นเลย แต่ท่านไม่แยบคำนี้ซี มีแต่ว่าเอาผมไปเดี๋ยวนี้ๆ ตลอด หากท่านมีแยบออกมาว่า นี่ผมร้องเอาไว้ละ วัดนั้นจะแตกกระจายเลยในคืนวันนั้น จะไม่ฟังเสียงครูเสียงอาจารย์เลย เราเองนี้จะดีอ เข้าใจไหมละ

ที่ว่านี่มันมาจับได้ตัวเจ้าของเอง โรคหัวใจ ถึงขั้นมันจะไปจริง ๆ มันรู้ชัด ๆ นี่นะ มีธรรมชาติหนึ่งที่เหนือกว่าที่อยู่ในฐานะที่จะปฏิบัติได้ในเวลานั้น คือการร้องเอาไว้ มันอยู่ในฐานะพอร้องได้เราก็งี้ หากมันเลยเถิดแม้พระพุทธเจ้าก็ยังตายจะว่าไง แต่นี่มันอยู่ในขอบเขตที่จะพอร้องได้ก็ร้องไว้ มันก็ผ่านมาได้จนกระทั่งทุกวันนี้ ก็เรารั้งเราเอง จึงได้

ย้อนเอาเรื่องของเจ้าของไปพิจารณาเรื่องหลวงปู่มัน ถ้าปล่อยไปแล้วนะนี่ แต่นี้เมื่อมันพอรู้ได้ก็รู้ รู้ก็รู้ได้จริง ๆ หลายหนอยู่ ๓ หนนะ โรคหัวใจเรา ความรู้มันอยู่เหนือความจะพรากไปของชั้น มันยังเหนืออยู่ บังคับได้อยู่

จึงได้พิจารณาย้อนหลังหลวงปู่มันถ้าท่านพูดว่า นี่ผมรู้เอาไว้ละ โอ้ย ค่ะวันนั้นจะวัดแตกเลย วัดบ้านภู อำเภอพรรณมา เอาท่านมาจากหนองผือก็มาพักที่บ้านภู มาพักก็พักหลายวัน จนกระทั่งคืนท่านเร่งท่านให้นั่งภาวนาหันหน้าไปสกลฯ ทุกแบบที่ท่านทำใส่ลูกศิษย์ลูกหา เรามันเป็นผู้น้อย ผู้ใหญ่กว่าเรายังมี ครูบาอาจารย์ทั้งหลาย แต่ผู้ใกล้ชิดติดพันกับท่านตลอดเวลาคือเรานี้ซิ ท่านเหล่านั้นอยู่ห่าง ๆ เวลาเมื่อเหตุการณ์สำคัญ ๆ เข้าไปกราบเรียนท่าน เอาความจริงไปกราบเรียนท่าน องค์กรนี้ว่าอย่างนี้ องค์กรนั้นว่าอย่างนั้น มันก็โมโหละซิเรา นี่เราพูดเรื่องโมโห บอกจริง ๆ มันเป็นจริง ๆ ดีไม่ดีมันยังได้ตำหนิครูบาอาจารย์ได้อีก ความโง่ความฉลาดนะ มันเป็นในจิตนี้

พอตื่นเช้ารถเขาก็ไปถึง มันดลบันดาลไม่มีใครโทรไปนะ รถหายาก ทางก็เป็นทางหินลูกรัง เป็นหลุมเป็นบ่อ แคบ ๆ รถไม่ได้เข้าวัดนะ จอดอยู่ถนนใหญ่ คนเดินเข้ามา เวลาเอาท่านออกไปก็หามใส่แคร่ออกไป ท่านก็ลงใจเพราะท่านเตรียมพร้อมแล้วเป็นแต่เพียงว่า พระมีจำนวนมากรถจะพอกันไหมละ เท่านั้นละท่านพูด เขาบอกว่าไม่พอจะชนทั้งวัน เขาวางั้น ท่านก็ลงใจไป เขานัดยานอนหลับให้แล้วก็ไป หกทุ่มจึงตื่น ยานอนหลับนะ จะเป็นเพราะอะไรเราก็ทราบไม่ได้ เวลานัดยาแล้วเอาท่านขึ้นใส่แคร่ ถึงหกทุ่มท่านตื่น ฤทธิ์ของยาจะยาวสั้นขนาดไหนเราก็ไม่ทราบได้ ทราบได้แต่ว่าหกทุ่มท่านตื่นตื่นนอน

พอตื่นนอนมาแล้วท่านไม่พูดอะไรเลย เอาท่านไปก็เอาไปกุฏิหลังนั้นแหละ หลังที่โยมทางสกลฯ เขา ก็บริษัทแม่หนุ่มนั้นแหละเขาปลุกกุฏิไว้ถวายท่าน พอออกพรรษาแล้วเขาก็มานิมนต์ท่านที่วัดโนนนิเวศน์นี้แหละ ท่านมาจำพรรษาที่นั่นสองพรรษา ก็เพราะท่านเจ้าคุณอุปัชฌาย์เรานั้นแหละ ไปอาราธนาท่านมาจากเชียงใหม่มาจำพรรษานั่นสองพรรษา จึงออกเดินทางไป

พอหกทุ่มท่านตื่นนอน ฤทธิ์ของยาตั้งแต่ ๗ โมงกว่า เริ่ม ๘ โมงออก จนหกทุ่มไม่ทราบฤทธิ์ของยาจะหนักเบาเล็กน้อยเพียงไร เราทราบได้แต่ว่าท่านตื่นจากหลับ พอตื่นนอนขึ้นมาท่านไม่พูดอะไรเลย ก็เราจ้อยอยู่ตลอด พอลืมตาขึ้นมาท่านมองนั้นมองนี่คือกุฏิวัดสุทธาวาสเป็นหลังที่ท่านเคยพักอยู่แล้ว ออกจากนั้นท่านก็ไปทางบ้านโคก นามอะไรต่ออะไร เวลาจนตัวท่านก็ออกจากหนองผือมาบ้านภู ออกจากบ้านภูก็ไปกุฏิหลังเก่า วัดสุทธาวาส เพราะฉะนั้นเวลาท่านตื่นนอนท่านถึงดู ดูรอบเลย เราจ้อยท่านอยู่

ตลอดเวลาที่ หายสงสัย คือจะเอาท่านมาสกๆ รอนั่นรอนี่ นี่ละที่เรากับครูบาอาจารย์ ทะเลาะกันอยู่ภายในที่ท่านเร่ง

คืนวันนั้นแหละท่านเร่งมาก เรา่ถูกสับถูกยำแหลกเลยเทียว ไปหาครูบา อาจารย์องค์นั้นว่าอย่างนั้น องค์นี้ว่าอย่างนี้ มันโมโหนะเรา ผู้รับเหตุการณ์สดๆ ร้อนๆ ออกมาปั้มาพูดตามเหตุการณ์ที่ได้รับจากท่าน ท่านว่ายังงี้ๆ แล้วพูดแทนที่จะเป็นไปตามเหตุการณ์กลับไปอย่างนั้นอย่างนี้ นี่มันโมโหนะ คิดโมโหให้ครูบาอาจารย์ เหมือนกัน เราก็ได้มาย้อนหลังความคิดอันนี้ผิดถูกประการใดกับครูบาอาจารย์ท่านแก่อาวุโสกว่าเรา แต่เราอยู่ในเหตุการณ์นำไปพูด องค์นั้นพูดอย่างนั้น องค์นี้พูดอย่างนี้ ไม่ตรงกับความจริงที่เรารับมา มันก็โมโหใช้ไหม มันเป็นอย่างงี้ครูบาอาจารย์เหล่านี้จะ นุ่นนะมันคิด

จะว่าโง่หรือฉลาดเราก็เต็มหัวใจเราแล้ว รับจากท่านออกไปไปหาครูบาอาจารย์ องค์นั้นว่าอย่างนั้น องค์นี้ว่าอย่างนี้ นี่ละพอไปถึงปั้บหกดุ่มท่านตื่นจากหลับท่านก็มอ นั้นมอ นี่ มอ ดูทิศทางทุกอย่างเลย ก็จอมปราชญ์ พระอรหันต์จะนิพพานจะมีอะไร บกพร่องมิได้หรือ ไม่มี ลงถึงชั้นอรหันต์แล้วไม่มี บอกงั้นเลย เราจะโง่แสนโง่เราก็ยัน แทนได้เลยว่าไม่มี ท่านดูนั่นคือว่า อย่างหนึ่งมาตามจุดที่หมายโดยสมบูรณ์เรียบร้อย แล้ว จากนั้นมาท่านพลิกพับมาสงบ ที่นี้ท่านก็เริ่มทำอาการนะ มีอาการละที่นี้ เริ่ม ๆ จน หกหุ้มกว่าล่วงไปแล้วค่อยเป็นค่อยไปลักษณะ ดู

เรานี้ภูมิใจที่ได้ปฏิบัติต่อครูบาอาจารย์จอมปราชญ์ คือพ่อแม่ครูจารย์มั่น เรา ปฏิบัติเต็มภูมิเราเลย ติดอยู่ตลอด ท่านก็ไม่เคยบอกว่าให้ไปเปลี่ยนตัวบ้างอะไรบ้าง เพราะอาการของท่านเป็นคนไข้ ความเป็นไข้บังคับท่าน เราเป็นผู้ปฏิบัติตามอาการของ ไข้ท่าน ไม่พอแยกหนีไปไหนเราจะหนีไปได้ยังงี้ ก็พัวพันกันอย่างนั้นแหละ กลางคืน ท่านไม่นอนเราก็ไม่นอน ในมุ้งมีท่านกับเราเท่านั้น องค์เหล่านั้นไม่มี ครูบาอาจารย์ทั้งหลายก็ไม่ได้เข้าไป ท่านไปดูชั่วระยะท่านก็ออกไป สำหรับเรานี้ติดแนบตลอด พระ เณรทั้งหลายรอบอยู่ข้างนอกมุ้ง เราได้ทำสุดหัวใจในการอุปถัมภ์อุปัฏฐากพ่อแม่ครู จารย์มั่นเรานี้สุดหัวใจเราโดยไม่มีใครบอก มันหากเป็นนิสัยสันดานเจ้าของเอง ด้วย เจตนาที่รักและเทิดทูนสุดหัวใจพาให้ทำได้ทุกอย่างเลย

เวลาถ่ายหนักถ่ายเบาเราเป็นคนจัดการเอง ไม่ให้ใครไปเห็นอวัยวะท่าน เรา่รัก เรา่สงวนเทิดทูนขนาดนั้น เราทำหน้าที่คนเดียว เวลาถ่ายเบาก็มีกระป๋องปัสสาวะ เรา จัดเอง ถ่ายหนักก็เราจัดการเอง เอามือรองเลย แต่ก่อนไม่มีถุงพลาสติก เราก็เอามือ เรา่รองเลยให้ท่านถ่ายแล้วใส่กระโถน เสร็จเรียบร้อยแล้วก็เอาน้ำมา น้ำก็ให้พอดีไม่ให้ ร้อนไม่ให้เย็นเกินไป เรา่ทดลองทุกอย่างแล้วก็ล้างเช็ด เรียบร้อยแล้วก็ปิดอวัยวะ

ส่งออกไป เราทำทั้งนั้น ไม่ยอมให้ใครไปทำ เพราะกลัวจิตมีกิเลสมันอาจคิดแยบไป ในทางใดทางหนึ่งที่เป็นอกุศลก็ได้ เราแม้จะมีกิเลสอยู่ก็ตามแต่มันบริสุทธิ์ด้วยความรัก ความเทิดทูนท่าน อันนี้เหนือสิ่งทั้งหลายที่จะมาคิดเป็นอกุศลต่อท่านไม่มี เราทำ สุดกำลังของเรา เรียกว่าเรากุมใจในการอุปถัมภ์อุปฐากพ่อแม่ครูจารย์มั่นตอนวาระสุดท้ายนี้แหละที่ได้ทำเต็มที่

ท่านก็ไม่เคยบอกว่า ท่านมหาที่มาคลุกเคล้ากับผมทั้งวันทั้งคืน ถ้าวันไหนหนัก ท่านมหาที่หนัก ให้องค์อื่นมาแทนบ้าง ท่านมหาไปพักเสียบ้างไม่เคยมี ท่านก็ไม่เคยสั่ง เราก็มักจะไม่เคยสนใจจะเอาใครมาเปลี่ยนมาแปลง ถึงจะให้มีเปลี่ยนเราก็มักจะไม่ยอมไปใช้ใหม่ ละ เหตุการณ์มันบังคับอยู่นั้น พอล้มตราบีบท่านมหาไปไหน เนอะเอาละนะ พอล้มตราบีบที่ท่านเคลิ้มหลับไป ท่านล้มตราบีบไม่เห็นเรา ท่านมหาไปไหน เราก็มักออกไปอยู่ข้างๆ นั้น สั่งพระไว้หมดแล้ว คอยฟังอยู่ตลอด เติ่นจงกรมก็เติ่นฟัง จึงว่าเราได้ปฏิบัติ อุปถัมภ์อุปฐากท่านสุดหัวใจเรา เต็มความสามารถ โง่ฉลาดท่อมลงหมดเลย

เวลาท่านจะไปในี่ โอ๊ย ละเอียดมากนะ พอถึงอาการที่ท่านจะไปเราก็มักจะจ้องลงไป ครูปาจารย์ผู้ใหญ่ท่านอยู่ภายใน เราเป็นอันดับสองอยู่ภายนอก เอาหัวสอดเข้าไปข้างบ่า ท่าน หัวสอดเข้าไป อยู่อย่างนั้นตลอดเลย จึงเรียกว่าเต็มภูมิที่เราได้อุปถัมภ์อุปฐาก ท่านด้วยความรักความเทิดทูนสุดหัวใจ ไม่มีอะไรบกพร่องในหัวใจ การปฏิบัติก็แบบ เดียวกันเลย สละตายเข้าว่าเลย

ทีนี้เวลาท่านจะไปเราก็มักดูนะ ไปอย่างลวดลายของจอมปราชญ์ ดูลมหายใจค่อย เปลี่ยนแปลงไปๆ ท่านก็สงบของท่านอยู่จั้น เปลี่ยนแปลงละเอียดลงๆ จนกระทั่งวาระ สุดท้าย ละเอียดลงไปจนหมดเลย ไม่รู้ว่าท่านหมดท่านสิ้นขณะไหน ท่านเจ้าคุณ อุปัชฌาย์ท่านดู เห็นผิวดึงตึงไปนานพอสมควร นิ่งตลอดไปเลย นี่ไม่ใช่ท่านสิ้นแล้ว เหมอ พอว่าจั้นก็ดูนาฬิกา ดี ๒ ได้ ๒๓ นาที ดูเดาเอาเฉยๆ ท่านสิ้นก่อนนั้นก็ไม่ใช่ คือ ไม่รู้ขณะที่ท่านสิ้นเลย ก็มาเอาตอหนายสงสัยนี้ ไม่ใช่ท่านสิ้นแล้วหรือ ดูนาฬิกา ดี สอง.๒๓ นาที ถือเวลานั้นละว่าท่านมรณภาพ ความจริงไม่ทราบนะ ท่านละเอียดลง ไปๆ แล้วเงียบไปเลย

เราได้ปฏิบัติจอมปราชญ์คือพ่อแม่ครูจารย์มั่นนี้ เรียกว่าสุดหัวใจเราทุกอย่าง เลยเชียว ความโง่ความฉลาดมีเท่าไรท่อมลงหมดเลย ท่านก็แปลกนะท่านก็ไม่เคยได้ ดำเนินเราตรงไหนๆ นะ จนกระทั่งท่านไม่ใช่คำพูดอะไรแล้วก็เป็นเรื่อย ๆ ไปอย่างนั้น ท่านไม่เคยพูดให้เราเปลี่ยนเนื้อเปลี่ยนตัวไปให้ผู้อื่นมาแทนบ้าง เพราะติดพันกับท่าน ตลอดเวลา ถ้าว่ากลางวันหนักกลางคืนเราก็มักไม่หนี ส่วนมากมักจะหนักตอนกลางคืน เพราะท่านเป็นวัณโรค หนาว ใอ เอาสำลีมาวางไว้ข้างๆ ในมุ้ง เราเป็นคนเอาสำลีกวาด

ออกจากคอท่าน เรียกว่าสุดหัวใจที่ได้ปฏิบัติต่อครูบาอาจารย์มา คราวนี้ไม่มีที่ต้องติละ เต็มภูมิความโง่ความฉลาดของเรา

พูดถึงเรื่องท่านผู้สิ้นกิเลสนิพพานหาที่ต้องติไม่ได้เลย จนกระทั่งเวลาสิ้นก็ไม่รู้เลย ลมหายใจแผ่วเบาลงๆ แล้วเงียบไปเลย นี่เราก็ได้ปฏิบัติเต็มภูมิของเราต่อพ่อแม่ ครูจารย์มันจนถึงขณะสุดท้ายสิ้นลม ตอนนั้นเป็นตอนที่เรากำลังเพียบทางจิตใจด้วยนะ ท่านเพียบทางธาตุทางขันธ์ เราเพียบทางด้านจิตใจ มันจะหมุนเป็นธรรมจักรตลอดเวลา เพราะตอนนั้นจิตเป็นอัตโนมัตติแล้ว เป็นมาตั้งแต่ยังไม่เข้าพรรษานั่น จิตมันหมุนตัวๆ นะ ท่านก็ทราบเราตั้งแต่เวลาท่านมีชีวิตยังพอเป็นพอไปอยู่ ธรรมะเราเป็นยังไถ่ภายในใจขึ้นกราบเรียนท่าน ท่านแก้ไขๆ บางวันขึ้นถึงสองหนก็มี ท่านก็ทราบเรื่องของเรา

ตอนที่ท่านมรณภาพเป็นตอนที่เราหมุนตลอดเวลาเลย หมุนความเพียรระหว่าง กิเลสกับธรรมพัดกันอยู่ภายใน แล้วก็แยกออกไปหาพ่อแม่ครูบาอาจารย์ ทั้งทางนี้ก็พัดกันอยู่ทางนี้ ทางนั้นก็ครูบาอาจารย์ มันไม่ได้ปล่อยทั้งสอง นี่ละเรื่องจิตเมื่อถึงขั้นมันไม่ถอยแล้วไม่ถอยนะ อันนี้แยกออกไปหาครูบาอาจารย์ที่ทำต่อท่านก็ไม่ให้บกพร่อง กิริยาของเราที่เป็นมันเป็นของมันเอง จะว่าบกพร่องไม่บกพร่องมันก็หมุนของมันตลอดเวลาเลย ตอนนั้นหมุนเลยเชียว เพราะฉะนั้นเวลาท่านมรณภาพแล้วถึงอยู่กับใครไม่ได้นะ ดิตตังเลยหนีไปอยู่คนเดียว

ตอนนั้นไปอยู่ในภูพาน นานๆ มากราบศพท่านที่หนึ่ง มากี่ด้อมๆ มาเข้ากราบศพท่านที่อยู่วัดสุทธาวาสซึ่งยังไม่ได้ถวายเพลิง พอกราบเสร็จแล้วปั๊บออก ไม่ให้ใครติดตามเลย ติดตามไม่ได้ ถึงขั้นติดตามไม่ได้ไม่ได้เลย มันจะหมุนของมันตลอดเวลา ไม่ให้มีเวลาว่างเลย ถวายเพลิงท่านเสร็จเรียบร้อยแล้วอันนี้มันยิ่งหมุนใหญ่ ออกจากวัด ดอยธรรมเจดีย์ก็ไปทางอำเภอบ้านผือ-ท่าบ่อ ศรีเชียงใหม่ตอนนั้นดูยังไม่เป็นอำเภอ มีแต่อำเภอท่าบ่อ-บ้านผือ เราอยู่ลึกๆ พอเดือนเมษาก็ย้อนกลับไป จึงไปปลงกันที่วัดดอยธรรมเจดีย์

สามเดือนละมั้ง เดือนกุมภาพันธ์ออกจากวัดดอย เดือนเมษากำลังจะถึงพฤษภาคมก็ขึ้นไปวัดดอยธรรมเจดีย์ ก็ไปปลงกันที่นั่นพูดง่าย ๆ ว่านั่นแหละ ปลงกิเลส กิเลสกับธรรมที่พัดกันตลอดเวลาขึ้นขาดสะบั้นลงหลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์สูงๆ สุดๆ นู่น เวลา ๕ ทุ่มวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๓๓ นั้นเป็นวันตัดสินใจอย่างใหญ่หลวงบนหลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ ตั้งแต่นั้นมาก็เลิกไปเลยระหว่างกิเลสกับธรรม กิเลสเป็นยังไถ่หายเงียบแล้ว นั่นละที่ว่าสิ้นสิ้นอย่างนั้นละ จะทำยังไงๆ ให้มีกิเลสไม่มี ถ้ายังมีอยู่ไม่เรียกว่าหมด ถ้าลงได้หมดแล้วจะมีกิริยาอาการอะไรก็มีแต่พลังของธรรมออก จะดูตัวว่ากล่าวเด็ดเดี่ยว

เฉียบขาดขนาดไหนก็ตาม เป็นพลังของธรรมพุงๆ.กิเลสไม่มี จึงเรียกว่าสิ้นกิเลส ถ้า ค้นหาความโกรธ หรือความเคียดแค้น ความไม่พอใจ ยังมีอยู่ในใจ แสดงว่าจิตนี้ยังไม่ สิ้น เมื่อมันสิ้นแล้วมันไม่มี จะทำยังไงก็ไม่มี มีแต่ธรรมทำหน้าที่พุงๆ ให้ความชัดๆ อย่าง นั้นซิ นั่นละปลงตั้งแต่วันนั้นมา วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓

ปลงตั้งแต่วันนั้นมาแล้วก็ไม่เคยมีอะไรที่จะเกิดเรื่องแม่เมิดหินเมิดทรายว่า เอ้อ กิเลสถูกนี้กว่ามึงสิ้นซากไปแล้วตั้งแต่วันนั้น มึงยังมาโผล่ให้กูเห็นอยู่หรือไม่เคย แล้ว พร้อมกับเป็นการตัดสินใจด้วยโลกธาตุหวั่นไหวในคืนวันนั้นด้วยอย่างประจักษ์ แล้ว อะไรจะมากัดค้ำกันได้เลยะ นั่นละการปฏิบัติธรรม ธรรมะพระพุทธเจ้าทำทลายตลอด มรรคผลนิพพานอยู่กับผู้ปฏิบัติ ขอให้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติ อย่ามาเร่ๆ ร่อนๆ มา ทะเลาะกันอยู่ข้างในไม่ได้ละ นี่ยังมีอยู่ข้างในนั้น เดี่ยวจะได้ขับออกอยู่นี้ มันมีอยู่ เดี่ยวนี้ ตัวสวบๆ อยู่ในนั้น วันนี้ยังรอไว้ก่อนยังไม่ขับ ให้เตรียมตัวนะ จับได้แล้ว

นี่พูดอย่างเป็นธรรมล้วนๆ ไม่มีคำว่าสะทกสะท้านกับสิ่งใดในสามแดนโลกธาตุ เป็นสมมุติทั้งหมด ธรรมชาตินี้เป็นวิมุตติล้วนๆ ออกได้อย่างเต็มภูมิของธรรม นี่พากัน มาศึกษาอบรมแล้วให้ตั้งใจ ให้ฟังเสียงครูเสียงอาจารย์ อย่าฟังเสียงแต่กิเลสตนหาด้วย ทริฏิมานะตัวเองว่าใหญ่กว้างกว่าเพื่อนกว่าฝูง มันเลกว่าเขาไม่รู้ตัว ถึงคนอื่นจะได้มาขับ ไล่ นี่จวนจะได้ขับไล่แล้วนะอยู่ในนั้นนะ จับตัวได้แล้วเวลานี้ ระวังให้ดี นี่ไม่เหมือนใคร ว่ายังงั้นเป็นยังงั้นเป็นอื่นไปไม่ได้ไม่เรียกว่าธรรม ลูบหน้าปะจมูกสูงๆ ต่ำๆ ไม่ได้ ตรง เป้งๆ เลย

เราฆ่ากิเลสของเราก็ออย่างนั้นเหมือนกัน เอา ขาดสะบั้นไปเลย คอกิเลสไม่ขาด คอเราต้องขาด เอาลงถึงขั้นนั้นแล้ว เห็นแต่คอกิเลสขาดถาลงจริงจังขนาดนั้นแล้ว ให้ ตั้งใจปฏิบัติ อย่ามาทะเลาะเบาะแว้งอวดดิบอวดดี ทั้งๆ ที่สิ่งที่มาอวดมันคือความเลว อย่ามาอวดธรรม สถานที่นี้เป็นสถานที่บำเพ็ญธรรม ต้องน้อมใจเข้าสู่ธรรม ธรรมว่า ยังงั้นให้ปฏิบัติตัวตามธรรม อย่าเอากิเลสขึ้นมาเป็นใหญ่เหยียบหัวศาสดา ต่อหน้าต่อ ตาพระเจ้าพระสงฆ์เพื่อนฝูงในวัดในวานี้ให้กระทบกระเทือนเลย จำให้ดีทุกคน

ใครมาๆ อย่าเอาตัวสวบๆ กิเลสเข้ามาไม่ได้ละ นี่ปฏิบัติโดยธรรมมาล้วนๆ ปฏิบัติต่อตัวเองก็เป็นอย่างนั้น กับหมู่กับเพื่อนก็ปฏิบัติอย่างนั้นเรื่อยมา ที่จะเอากิเลส เข้ามาแฝงในการปฏิบัติดูว่ากล่าวหมู่เพื่อนเราบอกตรงๆ เราไม่มี จะเด็ดเผ็ดร้อน ขนาดไหนมีแต่ธรรมล้วนๆ ออก กิเลสจะแทรกเข้ามาไม่ได้ จะแทรกอะไรมันมีกิเลสตัว ไหนมาแทรก ก็มันไม่มีก็บอกว่าไม่มี มีแต่ธรรมทั้งนั้นละออก

เราก็เคยเล่าให้ฟังแล้วไม่ใช่หรอ ทิดหรวदनี่นะ ทิดหรวदनี่เป็นลูกพระลูกวัด นี้ มันสึกมันไปมีเมียอยู่ในบ้านนี้แหละ มันก็มาอยู่ในวัดนี้ มันเฝ้าศาลา ไอ้เราก็อะไร

หรือเขียนหนังสืออะไรไม่รู้ กำหนดกันสี่โมง บ่ายสี่โมงปิดกวาดตายตัว องค์กรไหนก็มีนาฬิกาถึงเวลาไม่ต้องบอกกัน ปิดกวาดเฉพาะสถานที่อยู่ของตัวเองแล้วกวาดออกมาสู่ส่วนรวมคือศาลา จากนั้นก็ขึ้นบนศาลาทำความสะอาดพร้อมเพรียงกัน วันนั้นบ้าเรามันขึ้นยังงี้ก็ไม่ได้ เราเองดูนาฬิกา ก็ทำข้อวัตรปฏิบัติพระเณรทันเราเมื่อไร ทั้งๆ ที่อยู่กับหมู่กับเพื่อนควรจะเป็นผู้ใหญ่ค่อยเป็นค่อยไปให้หมู่เพื่อนทำ ไม่เป็นนะ มักจะออกหน้าอยู่ตลอดเวลา

การทำข้อวัตรปฏิบัติคลองตัวตลอด ฟังมาเดี๋ยวนี้ละมันไปไหนไม่ได้ แต่ก่อนคลองตัวจริง ๆ พระเณรเรียกว่าไม่ทันเราง่าย ๆ ละ เราใจเอาจริง ๆ เมื่อเป็นเช่นนั้นพระเณรจะไม่กลัวได้ยังไง มันก็ต้องกลัว กลัวด้วยเหตุนี้เองกลัวธรรม ไม่ใช่กลัวแบบเสื่อแบบสาอะไร กลัวแบบธรรม อยู่ ๆ ก็ดูนาฬิกา โอ้ ได้เวลามันเลยเวลาไปแล้วนี่ ปู้บปู้บลง ไม่กวาดขัดเลยตั้งแต่กุฏิ กุฏิเราแต่ก่อนเป็นกระต๊อบเล็ก ๆ อย่างที่เห็นนั้นแหละ ปิดกวาดออกมา ๆ ออกมาที่ไหนในวัดหายเงียบไปหมดเลย ไม่เห็นมีพระเณรสักองค์ เห็นแต่เณรจรวดเณรเด็วมันเฝ้าศาลาอยู่

เรากวาดออกมานั้น พอมองเห็น เณร พระวัดนี้มันตายกันหมดแล้วหรือ ใครจะไปกุสลาใคร ก็มันตายกันหมดทั้งวัดนี้ว่าไง ถึงเวลาปิดกวาดแล้วไม่รู้กันหรือ นี่จะยังไม่แล้วนะ ถ้าหากว่าเป็นไปตามที่เราว่าเราถูกต้องนะ กลางคืนจะประชุมละนั่น พระเณรจะแตกกระจัดกระจายละ ไม่ได้ทำเล่นทำอะไร แล้วถามเณร เวลาเท่าไรเณร ฟังได้ ๓ โมง ๒๐ นาที ธรรมดา ๔ โมงปิดกวาด บ้าเราขึ้น ๓ โมง ๒๐ กวาดออกมา ไหนว่าอีกนะ นาฬิกาได้เท่าไร ฟัง ๓ โมง ๒๐ หือ ถ้างั้นหยุด ๆ ขึ้นทันทีเห็นไหมละ หยุด ๆ เดี๋ยวมันจะมาเป็นบ้ากันทั้งวัด บอกให้พระหยุดเดี๋ยวมันจะบ้ากันทั้งวัด เราจะไปแก้บ้าเรา กลับปู้บเลย อย่างนั้นเห็นไหมละ เราจะไปแก้บ้าเรา ไปเลย

เณรมันคงจะหัวเราะจะตาย คงจะเล่าให้พระฟัง มานี้คึกคักซิงซังเหมือนจะก๊ัดจะฉีกอยู่หน้าศาลานี้ พอว่าฟังบ้าย ๓ โมง ๒๐ นาที เหา ขึ้นทันทีเลย พอรู้จักชัดเจนแล้วหยุด ๆ เดี๋ยวพระเณรจะเป็นบ้ากันทั้งวัด เราจะไปแก้บ้าเราเราก็กลับ เณรคงเล่าให้พระฟัง นี่ละพูดคือเป็นธรรมล้วน ๆ เรื่องโลกกิเลสมาแฝงไม่ได้ จะเด็ดจะเดี่ยวเฉียบขาดขนาดไหนเป็นธรรมทั้งหมดเลย ไม่เคยนำกิเลสมาใช้ต่อหมู่ต่อเพื่อน ให้เป็นธรรมล้วน ๆ เลย เอาละที่นี้ พอสมควร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz